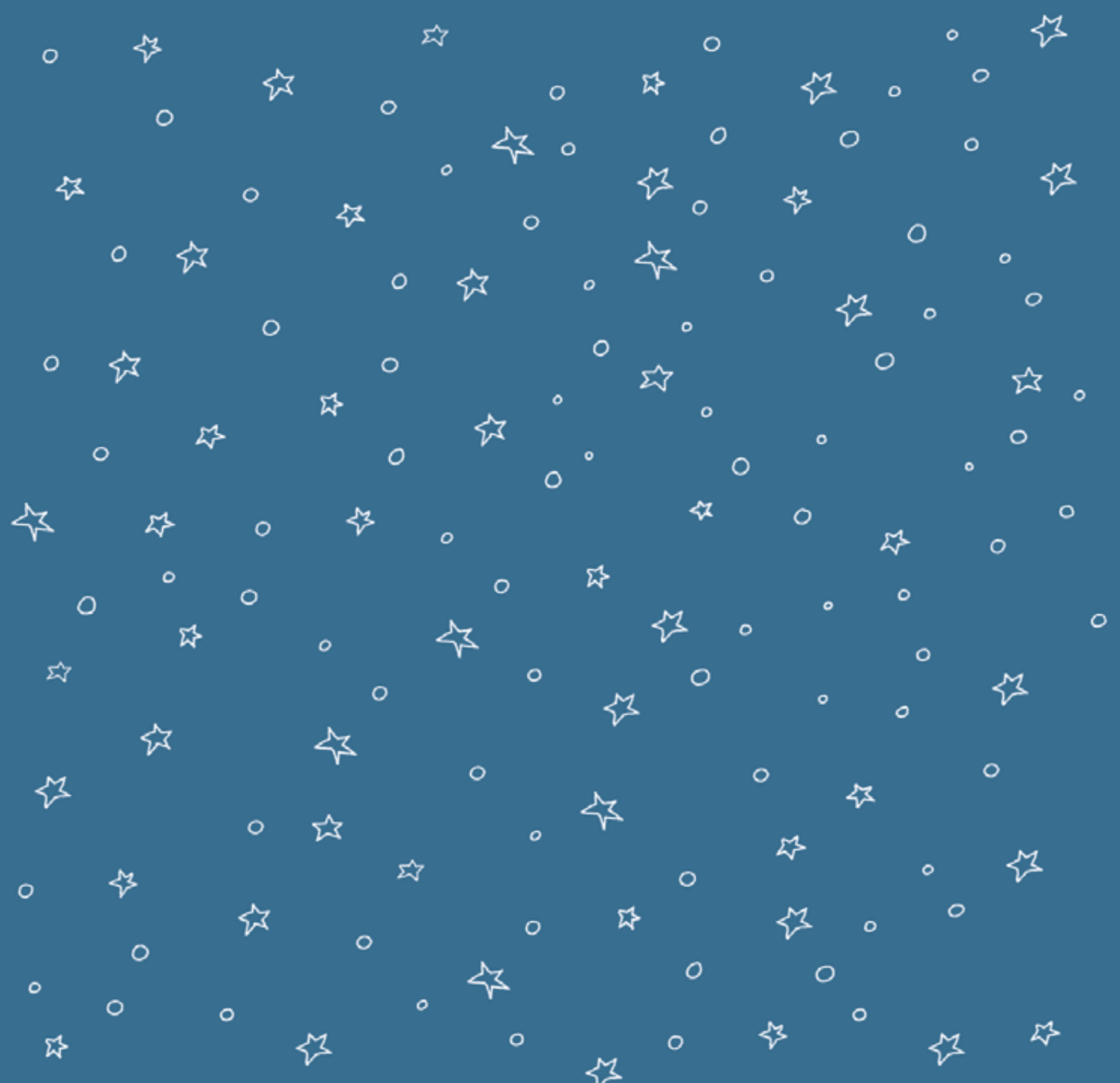

Nit de Reis
2008

NIT DE REIS 2008

“L’il·lusiòmetre”

Escrit per Jordi Cienfuegos
Dibuixat per Lluïsa Valiente
Imprès a Arts Gràfiques Doce, S.L.
Editat per l’Ajuntament de Cornellà de Llobregat

L'il·lusiòmetre

Imagineu-vos una lluna creixent, gairebé plena, platejada i brillant com la panxa d'un peix, enmig d'un cel serè tot esquitxat d'estrelles. Un cel d'aquells que fa venir una son de somnis màgics. La ciutat dorm tranquil·la, o gairebé tothom…

Al capdamunt de la Torre de la Miranda, dues siluetes parlen mentre observen la nit.

—Què tens, Melquiades, que no pares atenció a les meves explicacions d'aquesta nit? Et noto capficat, esmaperdut, absent…

—Ai, Maginet, és que estic molt amoïnat! Resulta que aquest vespre, mentre passejava d'amagatotis per Can Mercader, cercant el millor lloc per posar el nostre campament d'aquest any, tal com m'havies demanat, he sentit les cotorres dir una cosa…

—Pobre Melquiades! Hauries de fer cas de la dita:

Del que diguin les cotorres
mai no te'n pots refiar
que la meitat és mentida
i l'altra no és pas veritat!

—Caram, Maginet, quina dita més bona! Aquesta no la sabia…

—Normal, me l'acabo d'inventar. Però digues, què poden haver dit per amoïnar-te tant?

—Cridaven als quatre vents que els nens i nenes de Cornellà ja no tenen il·lusió per la Nit de Reis. I tu mateix em vas dir una vegada que la il·lusió és el més important! Sense il·lusió no hi ha màgia, i sense màgia… no hi pot haver Nit de Reis! Ai, Maginet, què podem fer?

El Mag Maginet es gratà la barba, aclucà els ulls pensatiu i es dirigí a la seva cambra, al lloc on guardava els daus màgics. A l'instant els va fer girar mentre deia en veu molt baixa unes paraules misterioses, i… PATAPAM CLONG CLANG!!

En Melquiades va estar a punt de caure de cul quan va veure aparèixer davant seu un homenet no més alt de tres pams, amb cara de nen entremaliat, carregat amb un sac enorme.

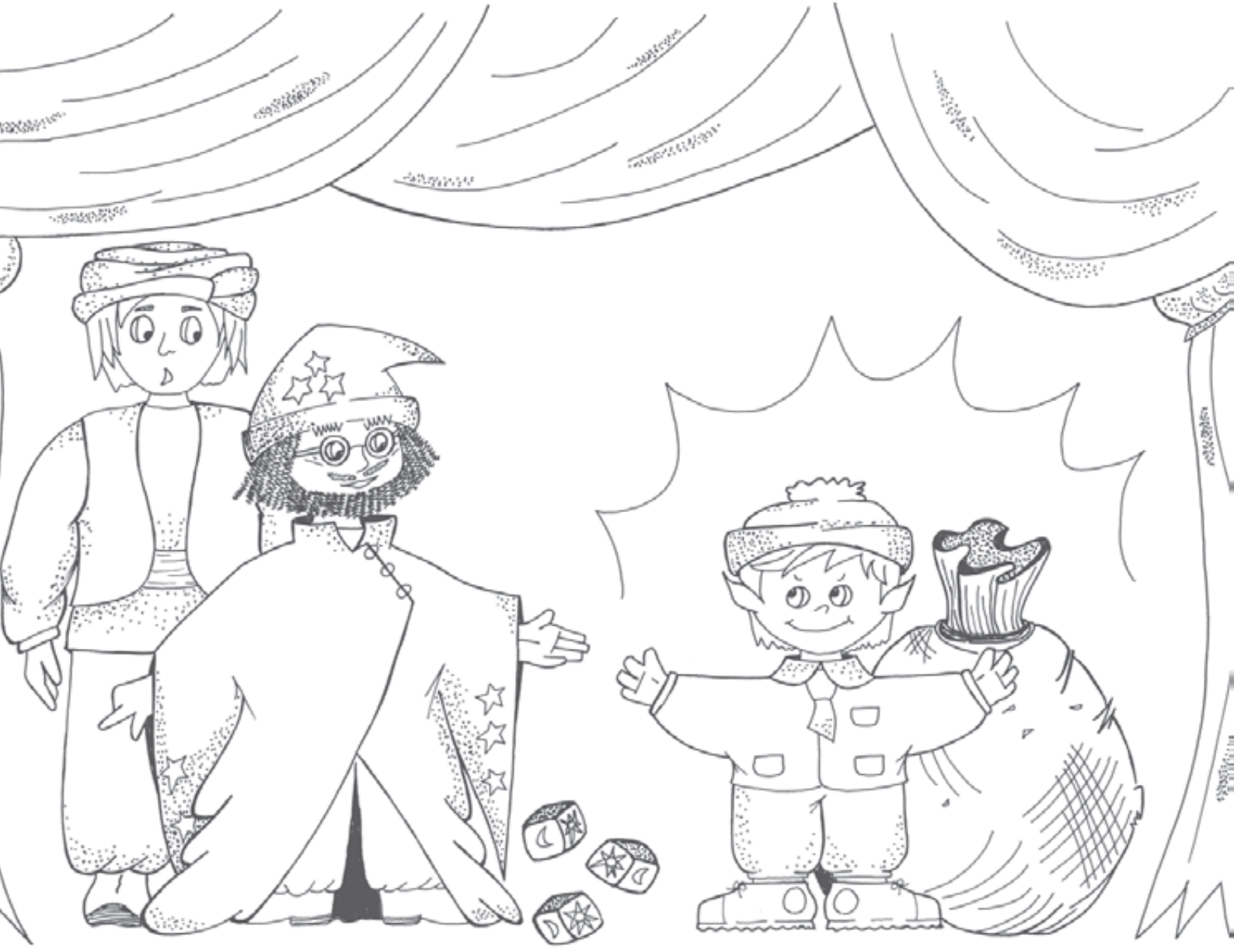
—No tinguis por, Melquiades, és un vell amic meu. Et presento el follet Ninini, el millor fabricant d'aparells màgics de tot el món sencer!

—Aquest és el famós follet Ninini?— va exclamar en Melquiades. –N'havia sentit a parlar, però me l'imaginava diferent… No ho sé… Més gran!

—Guaita'l, aquest!— es va ofendre el follet. –Que no t'enganyin les aparences! Tinc dos-cents trenta-sis anys! Si faig pinta de nen és perquè m'hi he esforçat molt! Hom no pot fabricar bons estris màgics si no conserva el nen que va ser un dia! Qui millor que un nen per fabricar-los?

—En Ninini té raó, Melquiades.— digué el Mag Maginet, després de donar un massapà al Ninini, que és el que sempre s'ha de fer amb un follet abans de demanar-li un favor.

—I què necessites exactament, amic Maginet? Un mesura-somnis, potser, un retallapenes, un carinyoscopi…?

—Ens aniria bé algun aparell per mesurar la il·lusió dels nens i nenes que…— va dir en Melquiades.

—No em digueu més! El que vosaltres necessiteu és un il·lusiòmetre! I és urgent?

—Força, sí. S'acosta la Nit de Reis i…— digué en Maginet.

—Doncs no hi ha temps a perdre! Si anem per feina, el dia que munteu el campament ja podreu tenir el vostre il·lusiòmetre a punt.

—Perfecte!— somrigué el Mag. —Melquiades, encarrega't d'ajudar el follet Ninini en tot el que necessiti. Jo haig de continuar fent càlculs astronòmics per esbrinar on arribaran els Reis enguany…

Dit i fet. Aquella mateixa nit, mentre el Mag Maginet tornava al seu telescopi, en Ninini i en Melquiades es van posar a treballar: "Això és una esfera de vidre màgic. A dintre anem vessant amb molta cura les il·lusions recollides. Amb unes trenta en tindrem prou…"

—Trenta?— va dir en Melquiades. –I quantes en tenim, ara?

—Només quatre. La resta les he fet servir per a un encàrrec que em va fer la Bruixa Brunilda no fa gaire.

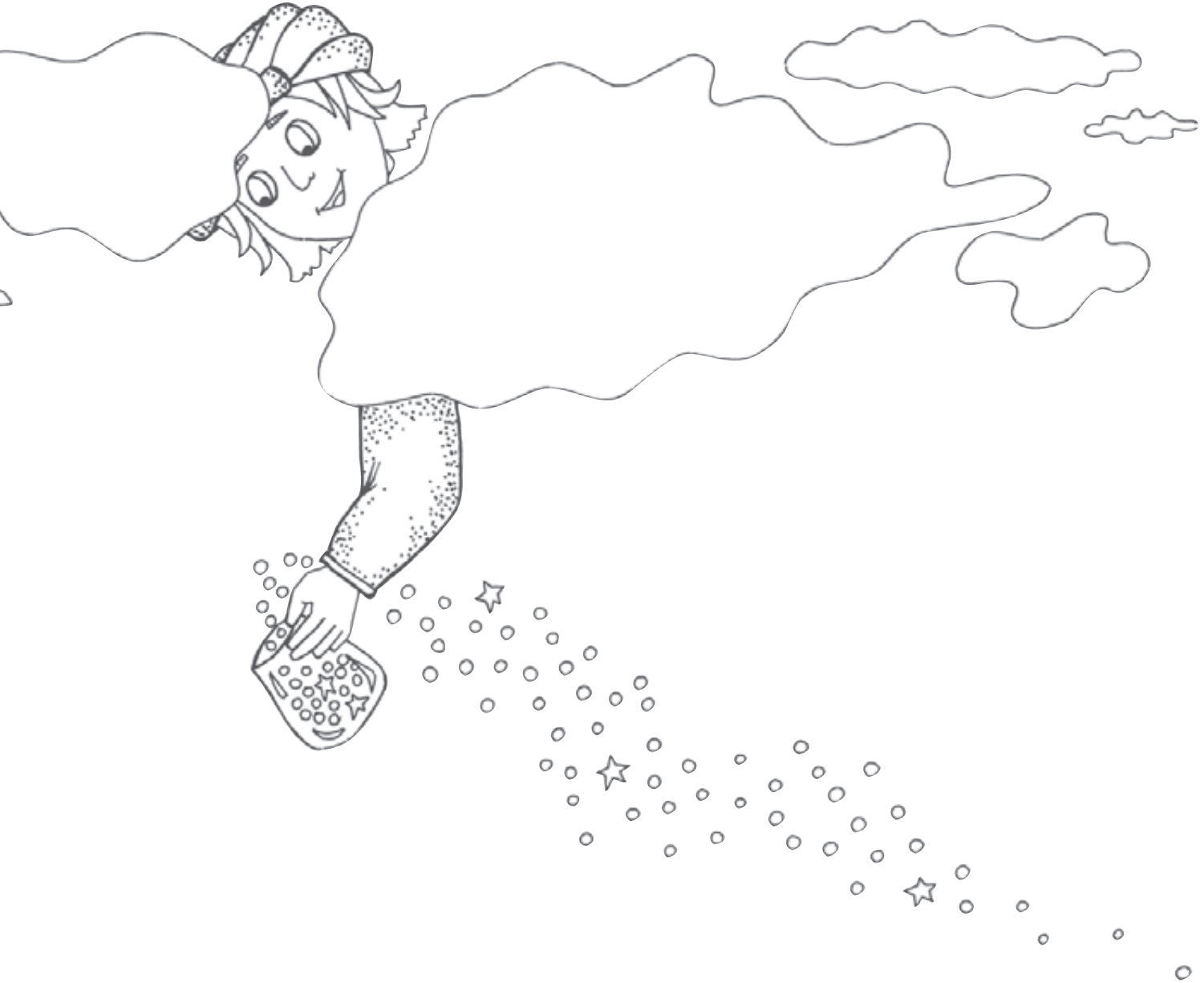
—Doncs no et preocupis, Ninini, que jo et portaré les que falten!

A
B
A
$a^2+b^2=♡^3$
мёд
мёд
мёд

I mentre en Melquiades sortia a recórrer tots els racons de Cornellà cercant il·lusions noves, el follet va anar barrejant les que tenia dintre l'esfera de vidre. Una era de feia molts, molts anys, de després de la guerra, i el follet Ninini l'havia conservat tant de temps perquè li tenia un afecte especial: era d'una nena que es deia Mercè i que llegia una carta on el seu pare, que era a l'estranger, li deia que se l'estimava molt i la trobava a faltar, i que aviat tornarien a estar junts. L'altra, més recent, era del Marc, un nen de cinc anys que estava a punt de tenir una germaneta, l'Abril Lan, que venia de la Xina. Encara una altra il·lusió, la de la Ruth, que estava impacient, però feliç, perquè aviat aniria a P4, com els grans! I per últim la il·lusió d'en Yusuf, un nen que feia poc que havia arribat del Marroc amb la seva família, i que aquella tarda, jugant a futbol a la plaça de Catalunya, acabava de fer els seus primers amics! Després de barrejar bé aquelles il·lusions, el follet es va dedicar a fer la resta dels preparatius.

Mentrestant, en Melquiades recorria Cornellà sense descans, volant entre els núvols o bé movent-se pels passadissos subterranis que comuniquen tota la ciutat.

La primera il·lusió que va trobar va ser la del Gael, un nen que tot just aprenia a caminar i reia emocionat mentre avançava sota la mirada orgullosa dels seus avis. També la del Jimbo, que esperava l'arribada d'un parent de molt lluny. I la de la Maria, que no podia dormir de l'emoció perquè el seu hàmster, la Pipa, estava a punt de tenir cries. O la de l'Eric, un nen tan petit que acabava de descobrir el seu propi riure i no sabia com aturar aquella sensació de pessigolles a la panxa. O la il·lusió de la Gladys quan parlava per telèfon amb la seva àvia de l'Equador... Eren tantes i tan diferents les il·lusions, que en Melquiades no es cansava de collir-les, i al cap d'uns quants dies, abans no ho hagués pensat, ja tenia totes les que necessitaven i fins i tot alguna més per si de cas.

Quan va arribar a la torre de la Miranda tot carregat i orgullós, el follet Ninini ja l'esperava al costat de l'esfera. Sense perdre ni un moment van començar a vessar-hi aquelles il·lusions. Després, el follet Ninini va haver de remenar i remenar i remenar la barreja, fins que, finalment...

—Quin il·lusiòmetre més maco us ha quedat! Us felicito...— els va dir el Mag Maginet quan el va veure col·locat al mig del campament oriental, que tot just acabaven d'instal·lar.

Tan aviat com el campament es va anar omplint de visitants, l'il·lusiòmetre s'anava omplint d'estrelles i espurnetes de colors.

—Funciona!— cridava fascinat en Melquiades.

—És clar que funciona! Què t'esperaves? Sóc un professional, jo…— respongué el follet. Però abans no acabés de dir-ho, va deixar anar un crit, esparverat. –Eeei!!! No és possible!!!

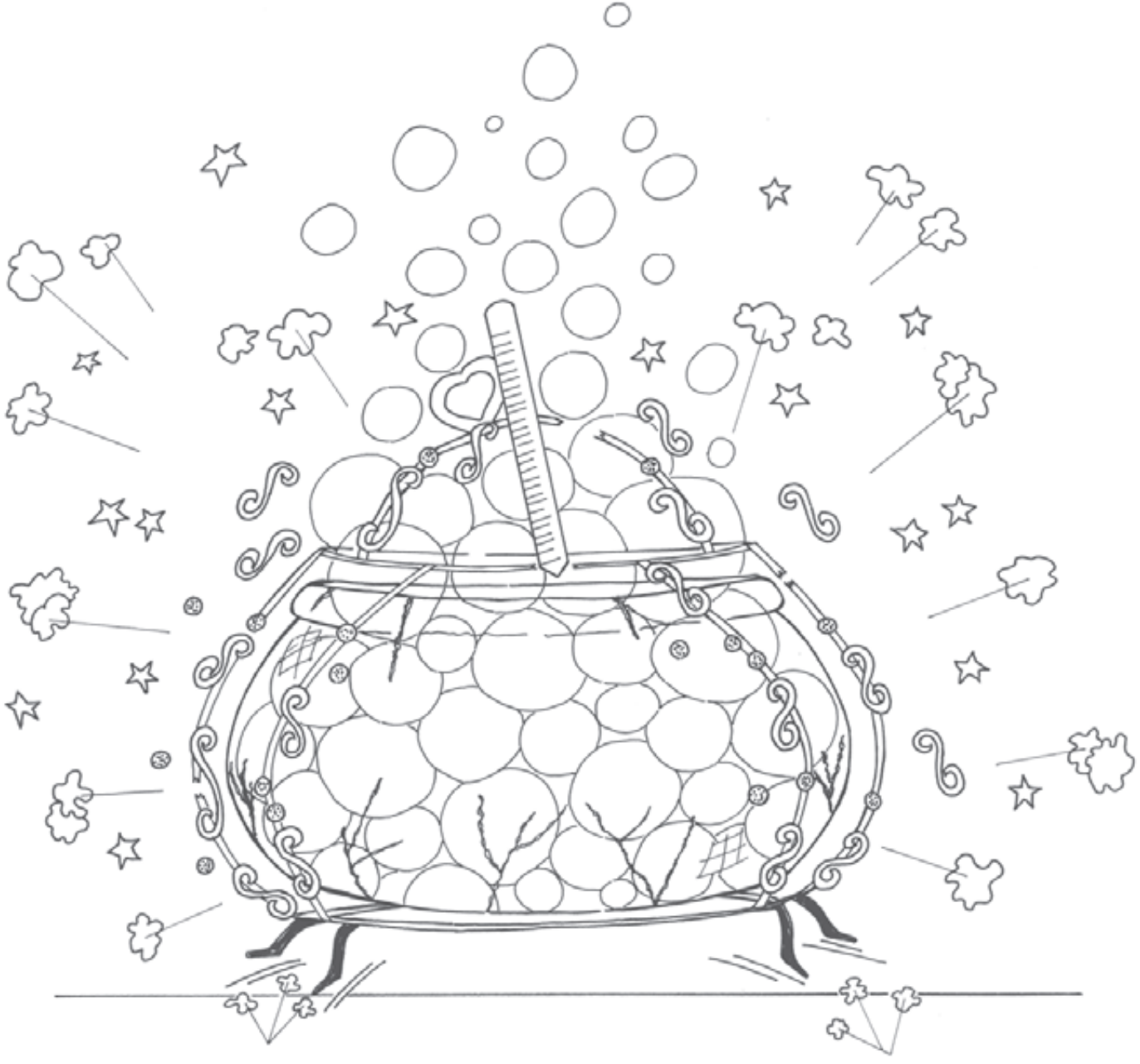
L'il·lusiòmetre funcionava, si, però no s'aturava, i a poc a poc l'esfera de vidre s'anava inflant com les galtes d'una granota.

—Està a punt d'explotar!— cridaren tots dos a la vegada. Però eren els únics que semblaven amoïnats. La resta de la gent es mirava l'escena amb entusiasme, pensant-se que es tractava d'algun truc del Mag Maginet per entretenir-los. El Mag, des de la seva tenda, reia divertit.

I com més gent anava arribant al parc, més i més s'inflava l'il·lusiòmetre, i més i més, i més i més, fins que finalment… PATAXUMMMM!!!

L'esfera va esclatar i un milió d'espurnes de colors van volar en totes direccions, entre crits de sorpresa i aplaudiments.

—No ho entenc! Què pot haver fallat?— es demanava el follet, preocupat.

—Res, no ha fallat, Ninini…— va dir el Mag Maginet, apareixent al seu costat amb cara de satisfacció. –Al contrari. L'il·lusiòmetre, tan precís com tots els teus aparells, no ha mesurat només la il·lusió dels nens i nenes, sinó també la dels adults que els acompanyen, i això… Això és molta il·lusió! I tu, Melquiades, veus com no has de patir tant? Mira al teu voltant. La Nit de Reis de Cornellà continua il·lusionant petits i grans, tal com ho ha fet sempre.

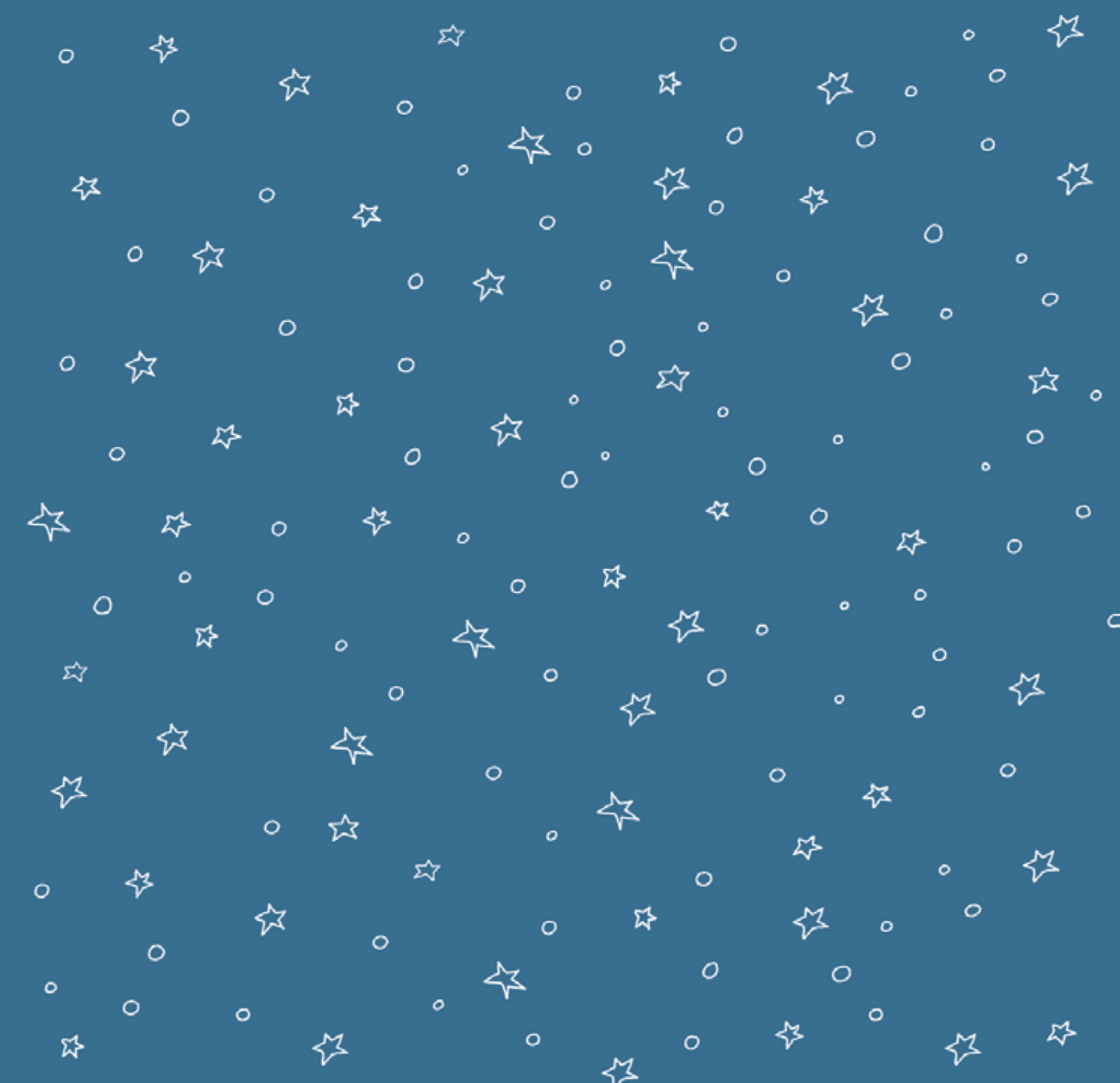
El Mag Maginet tenia raó. Al seu voltant s'aplegaven contents i impacients tots aquells que havien vingut al campament oriental, alguns per primera vegada, perquè eren molt petits, i d'altres, més grans, com ho feien cada any. I a tots i a totes els brillava als ulls una guspireta d'un color especial. I el Mag Maginet, és clar, els coneixia molt bé a tots, i un per un els va dedicar un somriure. Al Marc i a l'Abril Lan, a la Ruth, al Gael i a l'Eric, al Yusuf i al Jimbo, a la Maria i a la Gladys, al Valentino, a la Clara, a la Martina, al Serguei i a la Núria… a tothom, i molt especialment a aquella nena que un dia, poc després de la guerra, va rebre una carta del seu pare. I la Mercè, que donava la mà als seus besnéts, li va tornar el somriure emocionada.

El vol del mussol,
la cua del gat
del Baix Llobregat

Ajuntament de Cornellà
de Llobregat